Jitka Lamplotová

©

Temná duše

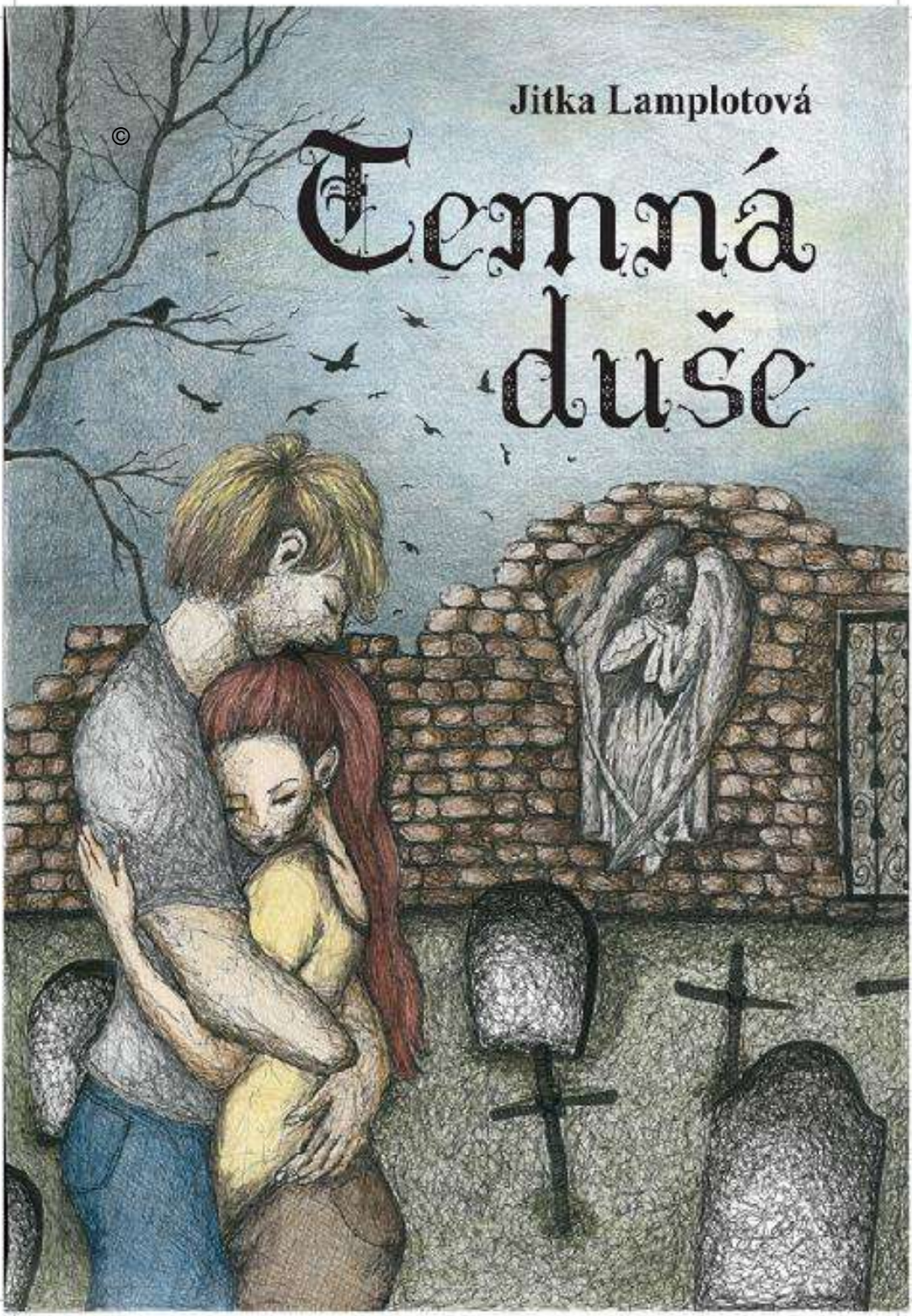

Jitka Lamplotová, 2014

autor obálky: © Dana Morávková, 2015

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-97-8 (pdf)

ISBN 978-80-88080-98-5 (ePub)

ISBN 978-80-88080-99-2(MOBI)

Ačkoliv se příběh odehrává v reálných městech světa, většina míst je smyšlených a neodpovídají skutečnosti.

Francie, Provence, město Nice, 1810

Na jihovýchodě Francie, v mělkém průhybu Andělského zálivu, chráněno valem alpského předhůří, leží město Nice. Rozkládá se na Azurovém pobřeží, omýváno teplými vodami Středozemního moře. Náš příběh začíná právě zde. V domě jednoho velmi vlivného a bohatého šlechtice.

Panství rodiny Carpenterů se rozkládalo na mnoha akrech. Těžko byste dohlédli z jednoho konce na druhý. Leželo lehce odloučené od města, ale ne moc, aby místní neměli daleko k zábavě, kterou slunná metropole nabízela. K sídlu vystavěnému v klasicistním stylu vedla příjezdová cesta z bílých kačírků, lemovaná mohutnými borovicemi, které nasytily okolní vzduch omamnou vůní jehličí a pryskyřice. Na široké verandě leželo vždy několik loveckých psů.

Dům byl rozdělen na dvě křídla. V prvním bydlelo panstvo a návštěvy, ve druhém, skromněji zařízeném, služebnictvo. Na rozlehlých pozemcích se proháněli nádherní koně, kvetla levandulová pole a ve stínu olivových hájů si hrály polonahé děti sloužících.

Nejjižnější část pozemků zakončovaly strmé skály, které vedly dolů na pláž k blankytnému moři.

Nezávislý pozorovatel by jistě toto místo prohlásil za ráj na zemi, ale zdejší obyvatelé věděli své. Místní pán, Armand Carpenter, držel nad panstvím pevnou ruku. Nebál se použít rákosky či biče, aby si vydobyl respekt. Ve svých třiačtyřiceti letech byl stále ve formě. V hnědých vlasech mu tu a tam problýskl třpyt šedin, kolem hnědých očí se rozbíhaly rýhy drobných vrásek. Stejně tak i kolem přísně stažených rtů. To však byla jediná známka jeho stárnutí. Tělesnou kondici si udržoval pravidelným ježděním na koni a cvičením. Stále vypadal k světu a nejedna vdova i mladá žena by ho ráda získala pro sebe. Bohužel pro ně a bohudík pro Armanda, byl tento velmi bohatý a pohledný muž šťastně ženatý se ženou, která mu porodila dvě krásná dítka.

V životě Armanda Carpentera bylo několik okamžiků, které nikdy nechtěl zapomenout. Věděl, že se mu tyto chvilky promítnou v den jeho smrti a on bude šťastný, že si na ně uchoval vzpomínky. Ano, vzpomínky byly pro místního pána velmi důležité. Chtěl si pamatovat to, jak byl přijat do společnosti a stal se opravdovým mužem. Nikdy nezapomene na den, kdy se oženil se svojí krásnou Brigitou a od otce dostal darem nádherné panství, které neslo honosný název Empire Crus. Silně zakořeněnou vzpomínkou bylo i to, když poprvé držel svého synka v náručí a o devět let později i svoji rozkošnou dceru. Ano, bylo mnoho okamžiků, které stály za zapamatování. Na blankytném nebi jeho vzpomínek však pluly černé mraky rozhořčení. Jak roky plynuly, začal Armand pochybovat o tom, že se jeho syn vůbec ožení.

Lee Carpenter měl za měsíc oslavit pětadvacáté narozeniny. V jeho věku už byl Armand osm let ženatý a měl sedmiletého syna. Samozřejmě, stárnoucí pán si přál mít konečně vnouče. Doufal, že Lee bude mít děti dřív, než jeho setra Mia, ale to se mu nyní zdálo naprosto nepravděpodobné. Armand si jen velmi nerad přiznával tu skutečnost, že jeho syn byl v Nice vyhlášeným lamačem dívčích srdcí, hazardérem a pijanem dobrého alkoholu. Ostřeji řečeno, Lee byl děvkař, nezodpovědný, namyšlený floutek a ožrala. Rozhazoval otcovy pečlivě naspořené peníze, aniž by hnul prstem a přidal nějaký obnos do rodinné kasy.

Takto přemýšlel Armand po té, když jednoho nádherného letního dne dojedl páteční večeři a služebnictvo odnášelo nádobí ze stolu. Starostmi zkrabatil čelo, ústa se mu semkla do tvrdé linky a nervózně žmoulal ubrousek. Dospěl k závěru, že musí Leea trochu zkrotit a jedinou věcí, jak toho docílit, byla svatba. Sotva se mu tato myšlenka vedrala na vědomí, začal Armand bez váhání jednat a dnes hodlal oznámit výsledek svého snažení.

„Máš nějaké trápení, drahý?“ Teprve tato otázka dokázala vytrhnout Armanda z hlubokého zamyšlení. Jeho žena, Brigita

Carpenterová, na něj hleděla svýma ustaranýma, modrýma očima. Armand si povzdychl. Byla tak krásná. Dlouhé vlasy v odstínu lipového medu jí volně, ve vlnách, spadaly až na zadek. Její tvářička byla tak božská, že se nad ní musel každý den, když na ni pohlédl, pozastavit. Jemně řezané rysy obličeje doplňoval drobný nosík, malinko pršák, velké, kulaté modré oči a světlé obočí. Měla alabastrovou pleť, stejně hladkou, bez poskvrnky a bledou. Splývavé modré šaty dokonale ladily s jejíma očima a podtrhovaly její ženské křivky. Zdůraznily plné poprsí, štíhlý pas a mírně oblé boky. Pod volnou sukní se ukrývaly nádherné, dlouhé nohy. Armand si znovu povzdechl. Nikdy neviděl ženštější ztělesnění krásy, než to, jakým byla jeho žena. A nikdy se také nesetkal s takovým náruživým temperamentem, jako měla Brigita. Jistě za to mohla ta kapka španělské krve, která jí kolovala v žilách po jejích dávných předcích. Armand si byl vědom toho, jak Brigita miluje obě svoje děti a byl si naprosto jistý tím, že nebude s jeho myšlenkami za jedno. Brigita zbožňovala svého syna nade vše a udělala by pro něj první poslední.

„Kam se chystáš, Lee?“ Otec zpražil svého syna tvrdým pohledem, sotva se tázaný zvedl ze židle a chtěl se vypařit přesně tak, jako to dělával každý večer.

„Ven.“ Lee pokrčil rameny a opětoval otci tvrdý pohled. Byla pravda, že si v poslední době vzájemně lezli na nervy, ale Lee to rozhodně otci nehodlal usnadnit.

„Nikam!“ zavrčel Armand a v jeho hlase zazněla skrytá hrozba. „Musíme si o něčem vážně promluvit.“ Pán domu napjatě sledoval, jak si jeho syn opět sedl. V Leeově tváři se na okamžik objevilo něco jako znechucení, které se však rychle schovalo za onu známou masku sebejistoty a chladného egoismu, kterou Lee tak rád nosil.

„Přijdu pozdě na partičku pokeru. Doufám, že je to něco důležitého,“ zabručel Lee.

Otec se nadechl, aby postavil svého syna před hotovou věc, ale pak se přece jen na okamžik zarazil. Pečlivě zkoumal jeho

rysy. Byl tolik podobný matce. Ve světlých vlasech se tu a tam objevil čistě blonďatý proužek, v blankytně modrých očích se blýskal provokativní nezájem, jemně vykrojená ústa skrývala dvě řady dokonale rovných a bílých zubů, které v Leeově úsměvu dokázaly dostat již tolik dívek na kolena. Měl vysokou, pružnou postavu, vytrénovanou jízdou na koni, častým běháním a posilováním. Zkrátka Lee byl muž v plné síle a Armand se ani nedivil, že po něm tolik dívek toužilo. Na první pohled vypadal jako andílek, ale on velmi dobře věděl, co se za tou pěknou tvářičkou skrývá. Chladná vypočítavost a prohnanost. Tím si byl Armand stoprocentně jistý. V jednu chvíli se musel pán domu ušklíbnout, neboť ho napadlo dobré přirovnání. Jeho syn byl jako nezkrocený chovný hřebec, který prostě musel obskočit každou klisničku, která byla v dohledu.

Ale já tě zkrotím, hřebečku. To mi věř, pomyslel si Armand a chladně pravil: „Poker ti nikam neuteče. Myslím, že máš chvilku na to, aby sis vyslechl, co leží tvému otci na srdci. A pokud chvilku nemáš, tak máš alespoň tolik slušnosti, abys to nedal najevo a trpělivě vyčkal. Rozumíme si?“

„Ano, otče. Naprosto. Opravdu nemám čas, ale mám natolik trpělivosti, abych ti věnoval pět minut. Pak odcházím. Takže to rychle vyklop a nezdržuj nás tady.“ Lee s naprostou přesností věděl, že tohle jeho otce rozzuří. Pokud to byla pravda, nedal na sobě Armand nic znát. Jen se lehce usmál. On totiž tušil, že to nebude Lee, kdo se bude smát naposled.

„Tak povídej, tati. Všichni jsme napjatí.“ Armandova dcera Mia, které bylo nedávno šestnáct, se na něj povzbudivě usmála. Na rozdíl od Leea, to bylo slušně vychované děvče všech ctností a mnohem víc se podobala otci. Měla tmavé vlasy a oči a ostřejší rysy, přesto však byla krásná. Armand znovu starostlivě nakrčil čelo. I Mia Leea zbožňovala. Pro ni to byl její milovaný starší bratříček, se kterým mohla jezdit na koni a vyvádět lumpárny. Byla pravda, že pokud Lee někdy opravdu někoho miloval, tak to byla jeho sestra. Armand si plně

uvědomoval, že tím, co se chystá udělat si proti sobě poštve nejen ženu, ale i dceru.

„Víš, Lee, hodně jsem přemýšlel a myslím si, že je na čase, aby ses oženil. Osud tomu chtěl a přivedl mi do cesty velmi bohatého anglického lorda Le Vigan a jeho rozkošnou dceru. Všechno jsem již domluvil. Zítra zde bude zásnubní hostina a za měsíc, na tvoje narozeniny, svatba.“ Tak a bylo to venku. Zbytek rodiny upřel na Armanda nechápavé pohledy.

„Děláš si ze mě srandu, že jo?“ Lee zíral na otce vytřeštěnýma očima a rozhodně v tuto chvíli postrádal veškerou svoji důstojnost.

„Drahý synu, tvař se takhle ještě chvíli. Tvůj výraz je pro mě vrcholem blaha. Myslíš si, že budu ještě déle snášet tvoje rozmary? Na to zapomeň, za měsíc budeš ženatý a budeš sekat latinu, protože jestli ne, tak tě vydědím a neuvidíš ode mě ani jeden jediný frank.“ Armand sledoval, jak se nevěřícný výraz jeho syna mění v tvrdou masku. Lee si byl velmi dobře vědom toho, že tohle není výhružka. Jeho otec to myslel vážně. Mladý muž hodil prosebným pohledem po své matce, která se však tvářila stejně překvapeně, jako její syn. Brigita se mu podívala do očí, ale pak rozhodně zavrtěla hlavou.

Promiň, synku, pomyslela si jeho matka. Tohle rychlé a spontánní rozhodnutí jí rvalo srdce, ale věděla, že musí podporovat svého muže. Milovala svého syna, ale bylo na čase něco s ním udělat. Skoro se slzami v očích sledovala, jak se od ní Lee odvrátil. Zhluboka se nadechl, podíval se do tmavých otcových očí a ledovým hlasem pravil: „Pak mě tedy nech, milý otče, abych si poslední měsíc své svobody užil, jak se patří. Odcházím. Dobrou noc.“

„Nikam!“ zavrčel vztekle Armand a pevně chytil svého syna za zápěstí.

„Na to zapomeň, otče. Ožením se, ale do té doby si budu dělat, co budu chtít.“ Lee se otci prudce vyškubl. Do tváře se mu vzteky nahnala krev. Ještě okamžik si oba nazlobení muži hleděli do očí, pak se ale Lee obrátil na patě a odešel. Zbytek

rodiny uslyšel jen hlasité prásknutí vchodovými dveřmi, štěkot psů a skřípaní kačírků, jak se Lee vzdaloval od svého rodného domu. Armand se podíval na svoji dceru, která jen nechápavě zavrtěla hlavou a se slzami v očích utekla nahoru do svého pokoje.

„Měl jsi mi o tom něco říct, drahý. Mohli jsme na to Leea lépe připravit.“ Brigita prolomila několik minut dlouhého mlčení a podívala se na svého manžela se starostmi v očích.

„Ne. Lee by se sňatkem nesmířil ani kdybychom ho na to připravovali od narození. Takhle to bude lepší.“ Armand přešel ke svému milovanému baru, odkud vyndal láhev dvanáctileté whisky, nalil si do broušené skleničky a s požitkářským výrazem z ní usrkl.

„Armande, uvědomuješ si, že Lee udělá všechno proto, aby se svatba nekonala?“ Brigita si přisedla blíž ke svému muži a pevně mu hleděla do očí.

„Ano, je mi to jasné. Ale já zase udělám všechno proto, abych mu v jeho úmyslech zabránil. Rozpoutal jsem válku, ze které musím vyjít jako vítěz. Věř mi, není to pro mě lehké. To, co z Leea vyrostlo, je moje vina. Měl jsem ho držet víc zkrátka.“

„Neber vinu jen na sebe, drahý. I já jsem jeho rodič, takže část provinění padá i na mě, ale nemyslím si, že svatba je to správné řešení. Lee se nezmění jen tak ze dne na den. Pokud se ožení, udělá tomu děvčeti ze života peklo.“

„Brigito! Nesnaž se ho z toho dostat. Myslím, že je opravdu na čase, abys začala stát na mojí straně. Až příliš dlouho přehlížíš jeho hříchy a bráníš ho. Nebudu se kvůli němu s tebou opět hádat. Bernadette Le Vigan je hezké děvče. Možná si ji Lee zamiluje a bude po problémech. Její otec je původem Francouz, jenž si vzal Angličanku. Koluje jim v žilách mnoho společné krve. Věř mi, zlato, že si budou rozumět.“ Armand do sebe obrátil zbytek zlatavé tekutiny a snažil se na tváři udržet optimistický výraz. Sám si byl jistý, že jeho slova jsou lež, ale potřeboval na své straně alespoň jednoho člena své rodiny.

Neměl představu, co hrozného by Leea mělo potkat, aby to změnilo jeho sebestřednou povahu.

„Dobře," řekla Brigita po další dlouhé chvíli mlčení. „Jsem s tebou, ale jestli mi tvoje zbrklé jednání vezme syna, nikdy ti to neodpustím. To mi věř." Žena políbila svého manžela na dobrou noc a vydala se do své ložnice.

Armand ještě dlouho po tom, co jeho žena odešla, seděl v jídelně a nepřítomně sledoval dění kolem sebe. Teprve když celý dům upadl do snového ticha, se místní pán odebral do své soukromé pracovny s lahví červeného vína v jedné ruce a skleničkou z broušeného skla ve druhé. Otevřel velké okno, aby vpustil do místnosti čerstvý vzduch prosycený vůní moře, levandule a borovic. Odšpuntoval víno, nalil si a s chutí pozoroval jeho nádhernou rudou barvu v posledních paprscích zapadajícího slunce. Lehce si přičichl, aby poznal jeho buqet a pak skleničkou jemně zakroužil, aby vůni více uvolnil. Nakonec ochutnal. Na jazyku se mu rozplynula svěží chuť letního ovoce, černého rybízu a koření. Malou chvíli válel lahodný nápoj na jazyku, než spokojeně polkl. Ano, tohle bylo víno, které rostlo na jeho vinicích, a na kterém vydělá jmění. Potěšeně se usmál. Jak víno klouzalo hrdlem až do žaludku, většina starostí se stala mlhavými a nesmyslnými.

Zůstat u jedné lahve by byl hřích, vytanulo Armandovi na mysli, a proto si otevřel ještě jednu, aby ta první nebyla osamocená. Když se však dopracoval k půlce, byl natolik unavený, že usnul ve svém křesle.

Uprostřed noci Armanda probudilo vrzání schodů a tichý dívčí smích. Nejprve si myslel, že se mu to jen zdá, ale jeho pracovna byla přímo vedle Leeova pokoje. Využíval ji málokdy, proto ho nikdy nenapadlo, že by měl Lee tu drzost a vodil by si své milenky do domu. Většinou přespával u nich ve městě, pokud Armand mohl soudit. Ale když uslyšel slastné zasténaní a žádostivý smích, bylo mu jasné, co se děje. Bez otálení popadl rákosku, kterou měl v pracovně připravenou přesně pro tyhle chvíle. Pokud ho někdo neposlouchal, zasloužil si trest.

„Ach, Lee,“ zasténala drobná zrzka právě ve chvíli, kdy Armand rozzlobeně rozrazil dveře synova pokoje. S úlekem se

rychle převalila z pevného mužského těla a snažila se zakrýt svoji nahotu peřinou.

„Otče, nevadí ti, že nás rušíš?“ Lee se posadil a s otevřenou nenávistí zíral na svého otce.

„Vypadni, ty couro!“ zasyčel vztekle Armand k dívce a ta se zahanbeně začala oblékat.

„Nechci tě tady víckrát vidět. Můj syn se bude za měsíc ženit. Tak dělej!“ Aby Armand zdůraznil svoji zlobu, švihnul ji nevybíravě rákoskou po nahém, kulatém zadečku, až děvče vykřiklo bolestí. Lee se okamžitě v posteli našponoval, ale vypil příliš vína, aby otci nějak odporoval.

„Neboj se, synku, ty taky za chvíli dostaneš svůj díl.“ Armand sledoval dívku s chladným výrazem ve tváři, aniž by hnul brvou. Nešťastné děvče hodilo po Leeovi lítostivý pohled, a pak zmizelo na schodišti. Oba muži slyšeli její kroky vrzající na dřevěných schodech i klapnutí dveří, jak děvče opustilo dům.

„Tak“, pravil tiše Armand, „jsi opilý, měl jsi tady milenku. Jsi teď spokojený? Můžeš se konečně začít chovat jako dospělý muž, který přemýšlí mozkem a neposlouchá jenom svoje hormony?“

„Ne, to nemůžu. Alespoň ne do té doby, dokud mě budeš chtít oženit s nějakou blbou Angličankou!“ zasyčel na něj vztekle jeho syn.

„Dost! Bernadette je velmi milé děvče. Zítra bude zásnubní hostina. To platí. Ale asi sis nevzal moje slova dost k srdci. Přemýšlel jsem a napadlo mě, že by ti o něco chladnější Anglie mohla maličko zkrotit temperament. Původně jsem plánoval věnovat ti toto panství, ale lord Le Vigan už je postarší muž a má pouze jednu dceru. Odstěhuješ se do Anglie na jejich hrabství a Empire Crus přenechám Mie. Ano, to bude správné. Tvá sestra si ho zaslouží mnohem víc, než ty.“

„Chceš mě odtud vyhnat?“ Tentokrát se v Leeově obličeji zračil opravdový strach. Armand přesně věděl, na které slabé

místo má udeřit. Lee miloval Empire Crus víc než svůj život a stejně tak by se těžko rozloučil s matkou a se setrou.

„Víš Lee, když jsi se narodil, myslel jsem si jaké jsi štěstí pro naši rodinu. Kdybych věděl, co z tebe vyroste…“Armand si unaveně zívl a pokračoval. Jeho hlas už však nebyl nazlobený, byl vyčítavý, chladný a nemilosrdný. „Zklamal jsi mě, synu. Co jsi v životě dokázal? Vůbec nic. Nedodělal jsi ani vysokou školu, kterou jsme ti s matkou tak draze platili. Děláš nám ostudu. Nejen mně a matce, ale také svojí sestře. Celá Nice ví, o koho jde, když se mluví o Leeovi Carpenterovi. Každý si řekne, á, to je ten, co se vyspal minimálně s polovinou holek z města? Ten, který nic nedělá, jen nesmyslně rozhazuje otcovy peníze v barech a při hře pokeru? Ano, nekoukej na mě tak. Tohle přesně si o tobě lidé myslí. A víš ty co? Nejhorší je, že největší část viny leží na mně a chudince Brigitě. Protože za špatným chováním dětí stojí téměř vždy nedobří rodiče, kteří svému dítěti všechno dovolí. Ale tohle skončilo, Lee. Dám ti poslední šanci a nepošlu tě do Anglie, když se od teď budeš chovat slušně. Tak, jak se na mladého muže tvého věku sluší a patří. Je ti to jasné?“

Lee zíral na svého otce plamenným pohledem, který říkal vše. Ze všeho nejraději by ho praštil a zakřičel na něj něco hodně sprostého, ale Lee namísto toho jen němě přikývl. Právě se mu v hlavě zrodil plán, který zaručeně pošle otce do kolen.

„Jsem rád, že si konečně rozumíme. Teď jdu spát. Dobrou noc.“ Armand odešel, aniž by svému synovi věnoval jeden jediný pohled navíc a Lee se spokojeně sesunul zpátky do peřin. Trochu ho rozmrzel fakt, že dnes v noci bude spát sám, ale co na tom. Štěstěna mu dnes konečně přála a on celý večer vyhrával. Shodil nohy z postele a vydal se hledat svoje kalhoty. Našel je odhozené v rohu pokoje. Z hlubokých kapes vylovil pěkný balíček bankovek a slastně ho políbil.

„Vy tvoříte první část propustky do mého ráje.“ Lee se tiše zasmál a schoval bankovky do malé dřevěné truhličky s motivy

slonů, kterou měl na stole. Pečlivě ji uzamkl, a ještě než sfoukl svíčku, zapsal si několik věcí do svého deníku.

„Vstávejte, pane Carpentere. Je plno hodin a vy jste ještě ani nesnídal.“ Lee bezpečně poznal hlas své chůvy Violett. Byla to starší, robustní žena, ne moc přitažlivého vzhledu. Věčně byla upatlaná od toho, jak pracovala s malými dětmi, nebo v kuchyni. Havraní vlasy dávno ustoupily stříbru šedin, ale její kulatý, vrásčitý obličej byl stále veselý. Violett se o Leea starala od malinka a měla ho ráda, ačkoliv se někdy choval, no, jak ona říkala, jako pitomec.

„Hmmm…“ Lee se převalil z jednoho boku na druhý a zamžoural do ostrého slunečního světla, které sem pronikalo vysokým otevřeným oknem.

„No tak, Lee.“ Violett zatahala mladého pána za nohu, kterou měl vystrčenou z pod peřin.

„Vím, že kdybych byla mladá, vnadná dívka, byl byste vzhůru coby dup, ale váš otec výslovně zakázal všem mladým služkám, pohybovat se ve vašem okolí. Takže ven z postele, prosím. Nebudu to opakovat desetkrát.“

„Cože udělal?!“ Lee se v posteli posadil tak prudce, že se mu zamotala hlava. Přece jenom toho vína včera vypil asi víc, než dokázal snést.

„Slyšel jsi dobře, chlapče.“ Violett přešla z formálního oslovení k neoficiálnímu a Lee okamžitě věděl, že se bude diskutovat o něčem vážném, na což opravdu neměl chuť. A nemýlil se. Služebná si ho změřila přísným pohledem a vážně pravila: „Řekni mi, proč svoje rodiče tolik trápíš?“

„Co prosím?“ Lee se na ni překvapeně podíval, zatímco na sebe soukal oblečení, které mu Viollet podávala.

„Víš, mám pokoj vedle tebe. Jsem tvoje chůva. Dost často slyším, co se tady děje a vím o tvém včerejším rozhovoru s otcem.“

„Aha. No, tak to budu muset říct matce, aby tě někam přestěhovala, aby tě moje…ehm…aktivity neobtěžovaly.“ Lee

se na ni zářivě usmál a chystal se odejít, ale mohutná chůva mu zastoupila cestu.

„Myslela jsem si o vás, pane, že máte alespoň drobet vychování, ale teď vidím, že nemáte úctu ani ke staré ženě, která vás nosila na rukou. Nevěřím tomu, že vás porodila naše milá Brigita. Vy jste vyvrženec pekla. Zlo, před kterým je třeba se bránit. Kéž by vás potkalo opravdu něco moc zlého, co by vás donutilo zamyslet se nad svým životem. A…“ Violett nestihla domluvit, protože ji Lee nemilosrdně vytlačil ze dveří svého pokoje. Pak ji sjel chladným pohledem.

„Mám právě tak po krk toho, aby mi služebná říkala, co se sluší a patří. Buď ráda, že tě za tuhle drzost nenechám vyhodit.“

„Stejně bys na to neměl odvahu,“ zasyčela za ním nazlobeně Violett a s nešťastným výrazem ve tváři sledovala mladého pána, jak ladně sbíhá dřevěné schody potažené těžkým červeným kobercem.

Bože, dej ať se mu nestane nic zlého. Nemyslela jsem svoje slova vážně. Vím, každý hřích musí být potrestán a on hřešil až příliš, ale drž nad ním nadále svoji ochranou ruku. Dopřej mu času, aby dokázal procitnout a pochopit to, že toto jeho chování je špatné. Prosím, modlila se tiše Violett za svého svěřence.

„Ahoj, matko.“ Lee sešel do jídelny, kde byla přichystána snídaně. Jediné, co si vzal byla sklenka lahodného červeného vína a odebral se k pianu v salonku, který se nacházel hned vedle jídelny. Brigita tiše naslouchala dokonalým zvukům, které piano, díky Leeovým dlouhým, citlivým prstům, vyluzovalo. Hrál poměrně novou skladbu od Ludviga van Beethovena. Brigitě chvíli trvalo, než si vzpomněla na její název. *Osudová.* Brigita nevěděla proč, ale najednou jí vytanulo na mysli, že Lee něco chystá. Hrával na klavír tak málo, proto neviděla jiný důvod, proč by se mu měl věnovat právě nyní. Znechuceně se zvedla od lahodné snídaně, která se skládala z čerstvé šunky a křupavého pečiva, domácího másla

a šťavnatého ovoce. Snídala přece sama a to nemělo žádný význam. Cítila, jak se její rodina rozpadá a každý z nich se stává samostatným individuem, které nemůže bez těch ostatních v krutém světě obstát. S povzdechem přešla do salonku a mlčky naslouchala harmonické symfonii. Fascinovaně sledovala synův soustředěný výraz. Byl dokonalý, stejně jako ta skladba.

„Nádhera," vydechla, když odezněl poslední tón. Ladně přešla ke svému dítku a odebrala mu sklenku od úst.

„Co je?" zavrčel nevrle Lee. Bolela ho hlava. Potřeboval si něčím dorovnat hladinku.

„Tvůj otec ti zakázal alkohol. Dnes u večeře dostaneš jednu skleničku a dost. Nikdo z nás si nepřeje, abys udělal ostudu nějakými nemístnými poznámkami. Lee, otci na tom večeru opravdu záleží, snaž se to nezkazit. Nechci, aby tě poslal pryč." Brigita lehce políbila svého syna do jemných vlasů a vážně se mu zahleděla do očí.

„Nezkazím, mami. Můžeš mi věřit. Kde je vůbec otec?" Lee nelhal. Nehodlal se ten večer chovat nevhodně.

„Venku. Šel zkontrolovat naše olivové sady." Brigita si nebyla jistá, má-li Leeův příslib brát vážně, ale doufala, že v něm dřímá alespoň malinko cti, aby svůj slib dodržel.

„Půjdu se za ním podívat." Lee políbil matku na tvář a zanechal ji u klavíru se zvláštním pocitem, že se brzy jistě něco stane. Sledovala syna z okna, jak mizí kdesi za stájemi.

Projížďka na čerstvém vzduchu Leeovi prospěla. Osedlal si svého oblíbeného koně a uháněl s ním s větrem o závod po rozlehlých levandulových polích, kde pracovaly krásné mladé služebné, které po něm házely roztoužené pohledy. Několikrát měl nutkání zastavit a potěšit se s hezkým děvčetem, ale stále si připomínal, že nejprve musí mluvit s otcem. Našel ho sedět pod jedním velmi starým, rozložitým olivovníkem. Armand právě dokuřoval cigaretu, když spatřil svého syna přijíždět.

„Lee? Už jsi vzhůru? Vážně mě překvapuješ," zahlaholil Armand se silným ironickým nádechem.

„Otče, také tě rád vidím. Mohli bychom si promluvit?“ Lee nedbal otcových jedovatých slov, ačkoliv ho rozpalovala doběla.

„Co máš na srdci.“

„Chtěl bych ti říct, že jsi měl pravdu. Nedělám rodině dobré jméno, ale přál bych si to napravit.“ Lee začal velmi opatrně a neustále sledoval otcův výraz. Jako hráč pokeru byl zvyklý pozorovat, jak se lidé tváří a z toho odvozovat, co udělají. „Víš, včera v noci, jak jsi říkal, že jsem tě zklamal, hodně jsem přemýšlel. Chci se vrátit na vysokou a dostudovat. Pak se klidně ožením se ženou, kterou mi určíš. Jenom tě, prosím, zruš ty zásnuby a svatbu.“

„Myslíš si, že jsem hlupák? Blafuješ. Já tě pošlu na vysokou do Paříže, kde nad tebou nebudu mít žádnou kontrolu a ty si budeš vesele za mými zády užívat. Je to dalších pět let. Která žena si tě vezme až ti bude třicet?? Co myslíš? Už nyní jsem měl problém sehnat ti hezkou, zdravou, mladou ženu. Je pozdě, Lee. Jednou jsem se rozhodl a ty budeš moje přání respektovat. Dnes se budeš chovat slušně, jinak již Empire Crus, ani Miu, ani svoji matku nikdy neuvidíš. O to se postarám. To mi věř.“ Armanda ta slova nijak nebolela. Pozbyl ke svému nepovedenému synovi veškerý cit.

„Fajn. Nezkazím ti tvoje vysněné zásnuby. Ale ty věř mně, že dnes jsi vyhrál bitvu, ale válku tě vyhrát nenechám.“ Lee se vztekle obrátil a jediným ladným pohybem se vyšvihl svému hnědákovi na hřbet. Kůň zastříhal ušima a nervózně zahrabal kopytem.

„Je mi to líto, Lee. Ale na omluvy je opravdu pozdě. Náš vztah napravíš jedině tak, že si vezmeš Bernadette.“ Armand nehnul ani brvou, když se k němu jeho syn otočil zády, a až příliš silným švihnutím bičíku popohnal svého koně pryč. Lee se ve skutečnosti ale nezlobil. Očekával tuto otcovu reakci, a proto se rozhodl pro realizaci plánu „B“. U stájí se setkal s Miou, která se právě vrátila z lekce jízdy na koni se svým pohledným učitelem.

„Lee!“ vykřikla vesele. „Jsem tak ráda, že tě vidím.“

„Mio! Vyřiď, prosím, matce, že jsem si jel do města něco zařídit. Vrátím se včas na zásnubní hostinu. Nemusí mít strach. Ano?“ Lee otočil kroky svého koně směrem k bráně a pomalým klusem se vydal pryč.

„Ale, Lee?!“ zvolala za ním zoufale Mia. Tolik toužila po tom, aby si mohli v klidu promluvit.

„Vyřiď to matce!“ křikl na ni jen její bratr a zmizel jí z dohledu. Mia si smutně povzdechla. Předala koně sluhovi a propustila svého učitele s příslibem, že se zase brzy uvidí. Sotva vstoupila do domu, kde byl oproti venku, příjemný chlad, zaútočila na ni matka.

„Kam jel Lee?“ vyzvídala okamžitě.

„Do města.“ Mia si otráveně odfrkla. „Říkal, že si musí něco vyřídit, a že se včas vrátí na hostinu.“

„Vážně? Nic víc ti neřekl?“

„Ne! Viděla jsem ho od včerejší večeře prvně až teď a to jenom minutu. Co by mi asi měl vykládat?!“ Mia se zlobila. Její matka uměla být opravdu někdy otravná.

„Promiň, zlato. Vím, že jsi rozrušená. Běž se vykoupat. Poobědváme spolu, ano?“

„Jasně,“ zavrčela otráveně mladá dívka.

Lee nasměroval kroky svého koně do města, kde bylo rušno. Poznával známé tváře a nepřítomně jim mával na pozdrav. Nebyl si jistý, kam jede. Věděl jen, že musí utéct od dusné atmosféry, která se tak nečekaně zformovala na Empire Crus. Nakonec kroky jeho koně zastavila slepá ulička. V té nejzapadlejší části Nice, kam za den nedopadlo příliš mnoho slunečních paprsků, byl postaven dům. Navenek vypadal ošuntěle, ale Lee věděl, že uvnitř je vše útulně zařízeno. Rychle vyběhl několik kamenných schodů a zaklepal na zelené dveře, vedle kterých stálo několik truhlíků s rozkvetlými fuchsiemi a citróníky. Doufal, že Laura bude doma.

„Ahoooj!“ vykřikla dlouhonohá blondýnka, když ho spatřila a vrhla se mu kolem krku. Náruživě ji políbil. A ona ho okamžitě vtáhla do svého malého království. Laura zde žila celá léta se svými rodiči, kteří však před třemi lety tragicky zahynuli při bouři na moři. Jejich dcera však nedokázala opustit dům, kde se narodila, a proto ho trochu uzpůsobila svému vkusu a spokojeně v něm žila. Měla několik koček, jednoho líného psa a otravného papouška.

„Trvalo ti to, zlato, než ses ke mně zase vrátil,“ zašvitořila, zatímco nalévala do dvou skleniček lahodné růžové víno, lehké a svěží chuti. Lee od ní sklenku vděčně přijal a slastně popíjel.

„Mám teď nějaké starosti,“ zamumlal nespokojeně.

„Hmmm…potřebuješ uvolnit, je to na tobě vidět.“ Laura vzala svému hostu skleničku a ze skromně zařízené kuchyně ho vedla do ložnice.

„Běž, Arnie!“ zavrčela vztekle na velkého chrta jeho paní, aby ho vyhnala z postele. Pes jen líně zvedl hlavu a dlouze si zívl.

„Tak vypadni!“ Laura do psa nevybíravě strčila. Než se Arnie konečně uvolil uvolnit své paničce postel, rozhlížel se

Lee po pokoji. Ložnici tvořil malý pokojík s velkými balkónovými dveřmi, které vedly na malý rozkošný balkonek, plný květin. Tudy sem také vnikal dostatek světla. Místnost byla vymalována pastelovou modří a tu a tam zeď zdobil vzor fialové levandule. Uprostřed místnosti stála velká, pohodlná postel, na které si Laura užívala života s mnoha dalšími muži. Lee to věděl a nevadilo mu to. V klidu dokončil obhlídku pokoje a opět se zaměřil na Lauru. Vypadala stále tak dětsky a nezkušeně, ale vždy jen do té doby, než jí ve tváři zaplál výraz dychtivosti. Takto se teď dívala i na něj. Tento muž byl vždycky objektem její největší touhy. S přísným pohledem v očích a ústy staženými do úzké linky vypadal jako nějaký antický bůh.

„Proč se na mě tak díváš?“ Leea vlastně ani nezajímala odpověď, proto ho překvapila ta Lauřina tichá.

„Protože jsi ten nejkrásnější muž, jakého jsem kdy viděla,“ vydechla a v hlase jí zaznívala bolestivá touha. Lee jí na to chtěl něco odpověď, ale ona mu jen položila ukazováček na rty. Jemně ho odtlačila do postele a pomalu mu sundávala košili. Při tom ho vášnivě líbala. Nejen na rty, ale i na krk a odhalený hrudník a na pevné břicho, na kterém se lehce rýsovaly vypracované svaly. S nadšením zjistila, že její počínání má správný výsledek. Nejen, že dráždila jeho, ale i sebe. Lee jí však nedopřál víc času, aby si užívala jeho krásného těla. Opatrně převzal iniciativu a nyní to byl on, kdo propátrával její tělo. Rychle z Laury shodil veškeré její oblečení a se zářivým úsměvem si ji chvilku prohlížel. Ano, tohle byl ten úsměv, pro který by byla většina místních dívek ochotná vraždit a Laura ho milovala. Tiše zasténala, když se její milenec jednou rukou dotkl naběhlého prsu a druhou sjel mezi hladce oholená stehna, aby našel tajemství ženského klína. Laura se prohnula v bedrech, aby mu byla blíž. Měl tak něžné a šikovné ruce. Skoro musela škemrat o to, aby už se s ní konečně spojil. Kroutila se pod ním nedočkavě, jako had. A když konečně dosáhla vyvrcholení, vnímala jen svůj a Leeův

křik. Na okamžik byla v ráji. Ale ten pocit rychle pominul. Připadala si ošizená. Lee tentokrát nedal do jejich milování všechno. Sledovala ho, jak leží vedle ní, se zavřenýma očima a tiše oddechuje. Ve tváři měl opět ten napjatý výraz, se kterým za ní přijel.

„Co je to s tebou dneska?“ Laura nedokázala být zticha, když ji něco trápilo. Zvedla se z postele, aby si zapálila cigaretu, pak jednu podala i Leeovi. Ten se posadil a stále bez jediného slova pokuřoval.

„Už vím!“ Laura doširoka rozevřela svá modrá očka. „Má to něco společného s tvými zásnubami?“

„Jak to sakra víš?!“ Lee sebou naštvaně škubl.

„Je toho plné město, zlatíčko. Všechny dívky a ženy budou v tvůj svatební den oblečeny v černém a budou tě oplakávat.“ Laura se vrátila do postele a přitulila se ke svému milenci. Lehce mu přejížděla prsty po břiše.

„Lauro?“ Lee se na ni podíval svýma zářivýma modrýma očima a čekal, až ho začne vnímat. Dívka si přestala hrát na jeho těle jakousi hru a podívala se na něj.

„Hmm?“ pravila.

„Vezmeš si mě?“

„Cože?“ Laura se začala smát a posadila se, aby na Leea lépe viděla. Ale úsměv jí z tváře rychle vyprchal, když zjistila, že to mladý muž myslí naprosto a smrtelně vážně. Znala ho už dost dlouho na to, aby věděla, kdy blafuje. Ale tentokrát to nebylo. Opatrně zavrtěla hlavou.

„Ne, Lee. Tebe bych za manžela nechtěla,“ vydechla smutně.

„Proč?!“ Tentokrát se posadil i Lee a s ukřivděným výrazem hleděl Lauře do očí.

„Nemiluješ mě?“

„A ty mě snad ano?“ opáčila Laura otázkou.

„Ne.“ Lee zavrtěl hlavou. Měl Lauru rád, ale především proto, že byla dobrá milenka. Jinak neměli prakticky nic společného.

„Není to tím, že bych tě nemilovala. Mám tě opravdu ráda, Lee, a tvoje nabídka…mno…myslím, že lepší nikdy nedostanu," dívka se odmlčela a přemýšlela. Volila slova tak, aby byla co nejméně bolestivá. Lee ji mlčky sledoval dokud nezačala zase mluvit.

„No, někdo ti musí říct pravdu. Žádná rozumná dívka, nebo žena z města by si tě nevzala. Ano, je pravda, že jsi k sežrání. Miláček žen z Nice. Ale až příliš mi připomínáš dvě literární postavy. Dona Juana a Casanovu. Máš s nimi hodně společného. Také to byli slavní svůdci žen a měli jich mnoho. Nakonec však skončili staří a opuštění. Bez lásky. Takhle dopadneš taky, pokud se neumoudříš. Je na čase dospět, zlato. Založ rodinu a buď šťastný." Laura lehce políbila ohromeného Leea.

„Myslíš, že by si mě žádná žena nevzala?"

„Řekla jsem rozumná, drahoušku. Je tu mnoho těch hloupých husiček, které by ti s radostí skočily po krku, ale já znám tvůj vkus. Máš rád inteligentní ženy s vlastním názorem. Ale teď, ještě než dospěješ a začneš se chovat zodpovědně, mi věnuj ještě hodinku. Nebo raději dvě. Rozloučíme se spolu tak, jak se patří." Laura znovu zatlačila Leea do měkkých peřin a on se nebránil.

Když Lee opouštěl vyhřátou Lauřinu postel, pocítil u srdce bodnutí ostnu lítosti. Dala mu jasně najevo, že ho už nikdy nechce vidět a on si byl najednou jistý, že mu bude chybět. Nechal svého koně volně kráčet městem a topil se v myšlenkách. Jak se má dostat ze sítě, do které se chytil, a která se kolem něj začala nebezpečně stahovat? Co naplat, pokud nechtěl přijít o všechno, musel se podvolit, ale jen na čas. Bude měsíc hrát poslušného synka a potom všechny s chutí pošle do háje. Ještě s mírným úsměvem předal svého oře podkonímu, aby se vydal do domu, kde panoval absolutní chaos.

Brigita Carpenterová vládla nad svým týmem kuchařů pevnou rukou. Sotva však spatřila přicházet svého syna domů,

odhodila zástěru a běžela do vstupní haly. Nechala tak kuchyni na pospas svému osudu.

„Kde jsi byl?!“ vyjela na něj, jakmile otevřel dveře.

„Na projížďce ve městě. Mia ti to neřekla?“ Lee se tvářil absolutně nevinně. „Musel jsem si vyzvednout ještě nějakou včerejší odměnu. Hmmm?“ Lee povytáhl obočí a vyprázdnil své kapsy.

„No, výborně. Konečně nějaký příspěvek do rodinné kasy?“ Odkudsi se objevil Armand. Byl oblečený do bílé košile, tmavomodrého fraku a kalhot stejné barvy. Vycházkové střevíce měl naleštěné. Ostatně, celý zářil jako jeho boty.

„Tsss. Otče, chceš, aby dnešní večer proběhl podle tvých představ?“ Lee si počkal až Armand vážně přikývne. „Takže ty peníze jsou moje. Beru to jako odměnu za to, že to dnes přetrpím. Ano?“ pokračoval. Na Armandovi bylo vidět, že by nejraději vrazil svému synovi pořádnou facku. Zrudl vzteky a už, už se chytal říct něco opravdu ostrého, ale jako vždy tu byla Brigita, aby zachránila situaci.

„Doufám, že se nyní nehodláte hádat. Za necelou hodinu tu budou naši hosté a my nemáme nic hotovo. Lee, jdi se vykoupat. Řekla jsem Tamy, aby ti připravila vanu.“

„Jasně, mami. Už letím.“ Lee se vesele ušklíbl a pro sebe, tak aby to nikdo neslyšel, si zašeptal: „Tak Tamy, jo? Hmm?“ Vzal schody po dvou, aby byl v koupelně dřív, než si ten rozkaz jeho matka rozmyslí.

Tamy akorát dokončila napouštění vany. Naplnila ji voňavou pěnou a přichystala mladému pánovi ručníky. S úlekem nadskočila, když uslyšela tiché klapnutí dveří. Otočila se a zadržela dech. Byl tak krásný. Na tváři mu pohrával laškovný úsměv. Díval se na ni, jako kdyby byla nějaká kořist, kterou musí ulovit. Pomalým, dalo by se říci až nedbalým pohybem si začal rozepínat košili a stále upíral svůj hypnotizující pohled na mladou dívku. Mohlo jí být sotva sedmnáct, přesto však již nesla známky plných ženských tvarů, které Leea tolik lákaly.

A jako bonus, měla i hezkou tvářičku. Teatrálně odhodil propocenou košili a pomalu přešel k pásku od jezdeckých kalhot. Tamy se konečně vzpamatovala. Chtěla odejít, tak jak měla nakázáno.

„Ale, ale kampak?“ Lee ji chytil za zápěstí a pevně si ji k sobě přitiskl. Tamy si sotva slyšitelně povzdechla. Jeho tělo hřálo a vyzařovalo tolik energie.

„Pane,“ zaprotestovala služebná, když se jeho horké rty dotkly její obnažené šíje, „vaše matka mi nakázala, abych okamžitě po tom, co připravím koupel, odešla.“

„Kašlu na matku,“ zamručel roztouženě Lee a shodil ze sebe kalhoty. S veselým úšklebkem zaplul až po bradu do mýdlových bublin a ukazováčkem lákal dívku k sobě. „No tak, děvče, jsem tvůj pán. Měla bys mě poslouchat.“

„Paní Brigita mi napráská,“ zakňourala Tamy, ale její výmluva zněla chabě. Skoro to vypadalo, že si chce nechat napráskat. Mladý pán za to rozhodně stál. Opatrně popošla k vaně a sedla si na její okraj. Lee lehce uchopil její ruku a něžnými polibky se sunul výš a výš. Nakonec Tamy ztratila rovnováhu a s hlasitým šplouchnutím skončila u něj ve vaně. Voda se rozlila po mramorové podlaze a nadělala v koupelně značný nepořádek.

„Tak se mi to líbí, zlatíčko,“ zasmál se Lee.

„Pane,“ vydechlo děvče tiše, když ji něžně políbil. Dělal s ní věci, které ještě v životě nezažila. Malinko ji vyděsily její vlastní pocity, a proto se mu chtěla vykroutit.

„Ššš. Co se děje?“ Lee pohladil Tamy po tmavých vlasech a odhodil její mokré šaty na podlahu.

„Já,“ služebná popotáhla, „když já jsem ještě panna.“

„Neboj se, to rychle napravíme. Nebude to bolet. Slibuju.“

„Nic neslibuj, ty zmetku! Ona pannou zůstane minimálně ještě další večer. Tamy, vypadni! Vyřídím si to s tebou později. Nejprve si to ale vypovídám se svým synem.“ Ode dveří se ozval Brigitin chladný hlas. Dívka se zahanbeně vyhrabala z klouzající vany a navlékla na sebe mokré šaty. Proklouzla

kolem rozzlobené paní, jako myška, aniž by se na ni podívala. Jakmile děvče opustilo místnost, zamkla Brigita dveře a vyčítavě se podívala na syna. S hlasitým povzdechem si sedla na kraj mokré vany a tiše ho pozorovala.

„Proč?“ zeptala se po několikaminutovém mlčení, když Lee zjevně nehodlal reagovat na její přítomnost. Drbal se mořskou houbou a tiše si pobrukoval jednu velmi starou písničku, kterou mu zpívala jeho babička, když ještě žila. Brigita se divila, že si ji vůbec pamatoval.

„Co?“ podíval se na ni nechápavě Lee.

„Proč se chováš jako největší pitomec pod sluncem? Vím, co se skrývá pod tou tvojí maskou. Citlivý a inteligentní muž. Jen stále nechápu, proč ho nechceš pustit na povrch.“

„Vykašlala ses na mě! Nechala jsi otce, aby uskutečnil tu bláznivou zásnubní hostinu! A ještě mu při tom pomáháš! Myslíš si, že tě za to budu milovat?“

„Mám toho právě tak akorát!“ Brigita zrudla vzteky a hodila po synovi nejbližší ručník, který měla po ruce. „Ven z vany! A teď mě budeš velmi pozorně poslouchat! Nikdy, jsem se na tebe nevykašlala! Vždycky jsem tě bránila. Dokonce víc, než Miu. Ale jak zjišťuji, jsi nevděčný parchant! Víš, kdo se postaral o to, aby za tebou žádná milenka nepřišla s tím, že je těhotná?! Hmmm?! No, nečuč tak blbě! Ano, já jsem věděla o všech tvých děvkách, a když některá náhodou čekala tvoje dítě, nebo si nebyla jistá, donutila jsem ji, aby se toho zbavila! Nebo sis snad myslel, že jsi neplodný?!! Lee, tohle je takové naše malé tajemství a jestli nechceš, abych to řekla otci, budeš se až do svatby chovat tak, jak se patří. A nejen do svatby, ale i po ní. Slibuji ti, že jestli té dívce ublížíš, udělám ti ze života takové malé, osobní peklo. Teď se obleč. Za pět minut tě čekám dole.“ Brigita se odvrátila od nevěřícné tváře svého milovaného syna a se zatnutými zuby za sebou nechala zapadnout dveře. Jakmile byla pryč, opřela si čelo o chladnou stěnu a zhluboka dýchala. Z modrých očí jí skanulo několik lítostivých slz.

Bože, odpusť mu, modlila se tiše. Nakonec si však nasadila svůj známý výraz, plný optimismu, a sestoupila po schodech dolů, aby přivítala hosty, kteří právě dorazili.

Bernadette Le Vigan si od malinka představovala, jak jednoho dne potká svého vysněného prince na bílém koni. Vymýšlela si nejrůznější situace, jak se se svým vyvoleným setká a jak bude vypadat. Jednou to byl nesmělý plavčík, který ji zachrání z rozbouřeného moře, podruhé to zas byl mužný podkoní, který ji vysvobodí z pod kopyt jejího splašeného hřebce. Jistě, Bernadette, jako každé děvče, snila dlouho své romantické sny. Přišel však čas a její představy se změnily v prach, který odvál vítr. Jak dívka dospívala, začínala si uvědomovat, že jí muži nevěnují ani z poloviny tolik pohledů, jako její služce. V ten den, kdy si to uvědomila, se podívala do zrcadla. Bylo jí zrovna osmnáct, ale místo toho, aby oslavovala ten krásný věk, bylo jí do breku. Dívala se na sebe a najednou pochopila, proč o ni nikdo nestojí. Byla obyčejná. Měla všední tvář, úplně normální nos, malinko nerovné zuby, jinak naprosto zdravé. Nevýrazné světle modré až šedé oči, které byly stále vodnaté, takže soustavně vypadala, že se každou chvíli rozpláče. Světlé vlasy zplihle lemovaly její stále ještě dětský obličej. Nedokázala s nimi nic udělat, ať dělala, co chtěla. Její vlasy byly příliš jemné na to, aby se daly nějak upravit. Jediné, co na sobě Bernadette dokázala obdivovat, byla její postava. Měla drobná kulatá ňadra, štíhlý pas, pevný zadeček a dlouhé nohy. To však nestačilo na to, aby byla šťastná.

Bernadettin otec, vážený lord Le Vigan, nesnesl pohled na svoji nešťastnou dceru, a proto jí slíbil, že jí za každou cenu sežene ženicha. Pouze on znal důvod toho, proč se o jeho dceru neuchází žádný urozený muž. Rozhodně to nebylo tím, že by Bernadette byla ošklivá. Carl Le Vigan měl totiž obrovské dluhy. Od té doby, co před deseti lety zemřela jeho žena a on zůstal sám se svojí malou dcerkou to s ním šlo z kopce. Nejprve příliš pil, a pak propadl hazardním hrám. Osud mu

poslal do cesty Armanda Carpentera, který tak zoufale hledal nevěstu pro svého nezbedného syna.

Tak přijel otec se svojí dcerou na Empire Crus. Každý s jinou myšlenkou. Bernadette přemýšlela o tom, zda-li se jí bude Lee Carpenter líbit a Carl zase uvažoval o tom, že když to všechno vyjde, bude jeho dcera tak bohatá, že mu zaplatí veškeré dluhy a ještě jí dostatek zbude.

Kočí zastavil unavené koně a konečně ustalo ono nepříjemné skřípání bílých kačírků pod koly vozu. Carl Le Vigan se povzbudivě usmál na svoji dceru a s hlubokým nádechem vystoupil. Sluha pomohl svojí paní a ta se nesměle zahákla do nabízeného rámě svého otce. Se sklopeným zrakem, přesně tak jak ji to její rodiče učili, absolvovala zbytek cesty, dokud nestanula na zápraží onoho nádherného sídla. Teprve po té zvedla svoje vodnatě modré oči, aby si prohlédla místní obyvatele. Stáli tam a vřele se na ni všichni usmívali. Pán domu v tmavomodrém fraku se svojí paní, která byla oděna ve splývavých modrých šatech. Oba vypadali velmi mile a elegantně. Poté Bernadettin pohled sklouzl na dospívající dívku, stojící po boku své matce a u srdce ji bodl osten žárlivosti. Mia Carpentrová byla ve svých šestnácti letech mnohem hezčí, než ona. Rozhodně měla mužům, co nabídnout. Nakonec se zastavila u mladého muže, který byl elegantně oblečen v tmavozeleném krátkém sáčku, bíle košili a hnědých kalhotách. Skoro blond vlasy mu volně spadaly na ramena, v modrých očích se odrážel úsměv, jenž měl i na rtech. Bernadette si tiše povzdechla. Tohle byl přesně její princ z pohádky. Byla tolik zaujatá svým budoucím mužem, že už ji další obyvatelé Empire Crus nezajímali. Co na nich záleželo, vždyť to byli jen sloužící a lovečtí psi, kteří se kolem nich teď zvědavě motali.

„Vítám tě, Carle," zahlaholil vesele Armand a pevně stiskl nabízenou ruku. „Dovol, abych ti představil svoji ženu Brigitu, dceru Miu a syna Leea."

Carl postupně všechny obešel, ženám něžně políbil nabízenou ručku a s Leem si potřásl rukou. Překvapil ho mladíkův pevný stisk a otevřený, ne příliš přátelský, pohled.

„Jsem rád, že vás všechny poznávám. Toto je moje dcera, Bernadette.“ Carl popostrčil nesmělou dívku kupředu a ta udělala neobratné pukrle. Lee jen vyděšeně zakoulel očima, jakmile ji spatřil. Přesto si však na tváři zachoval milý úsměv.

Nebude to tak zlý, hochu, nabádal se v duchu. Ale jak si později během večera uvědomil, byla to doslova katastrofa.

Armand zavedl svoje hosty nejprve do salonku, kde si muži vypili skleničku lahodné whisky a za družného hovoru pokuřovali doutník. Ženy si vyměňovaly nejnovější poznatky o módě a vesele klevetily o všech těch čistě ženských věcech. Jen Lee mlčel. Stál v nejtmavším rohu místnosti a znechuceně usrkával čistou vodu ze svého poháru. Nedbale se opíral o starou knihovnu a pohledem plným nezájmu sledoval dějství. Připadal si jako v divadle.

„Máte krásný klavír,“ obdivovala se Bernadette naleštěnému hudebnímu nástroji.

„Vlastně je to piano,“ opravil ji Lee a všichni se otočili za jeho hebkým hlasem, který vycházel odkudsi z přítmí.

„Jaký je v tom rozdíl?“ podivil se Carl.

„No,“ Lee vstoupil do světla a jeho vzhled opět přinutil Bernadette zadržet dech. Lehce přejel dlouhými prsty po hnědém křídle a zaujatě se jal vysvětlovat problém, „klavír se dělí na dva druhy. Na piano a pianino. Oba tyto hudební nástroje se od sebe liší především konstrukcí, velikostí a uložením strun. Zatímco u piana jsou struny uloženy vodorovně, proto ten velký prostor, u pianina jsou umístěny svisle a nezabere tolik místa.“

„No, výborně. Teorie perfektní, co takhle malá ukázka praxe?“ Carl byl mile překvapen. Lee se zamračil. Hrával velmi poskrovnu.

„Bráško, prosím. Tak dlouho jsem tě neslyšela hrát.“ Mia se nedočkavě zavrtěla na pohovce, ve které seděla a upřela na bratra prosebný pohled.

„Dobře,“ povzdechl si. Elegantně se posadil k hudebnímu nástroji. Ještě než začal hrát, vyzkoušel si jeho naladění, jako opravdový klavírní mistr. Pak se jeho prsty rozeběhly po bílých a černých klapkách a donutily nástroj vydávat příjemné tóny. Brigita okamžitě poznala svůj oblíbený menuet od Mozarta. Nebyla to zrovna nejtěžší skladba, kterou Lee uměl, ale k dnešnímu večeru se skvěle hodila. Na malý okamžik Brigita uvěřila, že všechno bude v pořádku.

„Úžasné,“ pravila naprosto fascinovaně Bernadette, když poslední tón odezněl. „Naučíte mě to také, že ano?“ žadonila.

„Ale jistě. S radostí.“ Lee se vřele usmál na svoji budoucí ženu. Pouze Brigita dokázala z jeho výrazu vyčíst, že tím její syn rozhodně nemyslel hru na klavír a všechno kouzlo toho krásného okamžiku vyprchalo přesně tak rychle, jak se objevilo. Ostře na Leea pohlédla a ten se na ni drze ušklíbl.

„No, je na čase, abychom šli večeřet. Už je sedm.“ Armand si vůbec neuvědomil němou výměnu názorů mezi svojí ženou a synem a celý rozjařený z toho, že se jeho potomek chová tak vzorně, odvedl hosty do jídelny, kde je usadil k dlouhému dubovému stolu. Lee a Bernadette seděli vedle sebe. Naproti nim pak Mia a Carl. V čele Armand a naproti jeho žena.

„Hmmm, to je vůně,“ rozplýval se Carl, když sloužící začali nosit na stůl. Již dlouho nevečeřel v tak honosném stylu.

„Nechala jsem připravit jehněčí s provensálským kořením, růžovým česnekem a olivami. Recept mojí babičky, předávaný z generace na generaci. Doufám, že vám bude chutnat.“ Brigita pozvedla skleničku vynikajícího Chateau Maurine a vyzvala tak Armanda, aby něco řekl.

„Drazí přátelé…“ začal Armand. Lee ho poslouchal jen na půl ucha. Jen ať si otec klidně plácá nesmysly. Pro něj byla důležitá jedna povolená sklenka vína, neboť cítil, že pokud si rychle nedá něco ostřejšího než vodu, nebo pomerančový džus,

již déle tuto komedii nevydrží. Po očku se podíval po Bernadette a okamžitě ho napadl spásný nápad, který jak doufal poněkud zpříjemní již tak hrozný večer.

„…a tak vám, milé děti, přeji mnoho štěstí na společné cestě životem.“ Armand zakončil svoji květnatou mluvu významným pohledem, který patřil Leeovi, a ten se na něj zářivě usmál. Sotva se všichni začali věnovat výtečnému jídlu, vyklopil do sebe Lee nenápadně celou skleničku vína a ještě opatrněji ji vyměnil za plnou, která patřila Mie.

„Co děláš?“ zasyčela na něj sestra vztekle.

„Já už to tady nevydržím,“ zavrčel na ni sotva slyšitelně, ale byl si stoprocentně jistý, že mu Mia rozumí, neboť už se o lahodný mok nehádala. Jakmile služebná Mie dolila, došlo k další nenápadné výměně.

„Budeš namol.“ Mia zavrtěla nechápavě hlavou.

„Ne, bude mi lépe, než je mi teď.“ Mladý muž do sebe rychle vyklopil ještě další dvě skleničky a s pocitem zadostiučinění vnímal, jak se mu otupují smysly. Ano, bylo mu příjemně. Konečně dokázal klidně konverzovat a Mia ho obdivovala, že se mu při tom nezamotá jazyk.

„Musím uznat, že ta večeře byla výborná,“ nechal se slyšet Carl, když dojedl dezert. Otřel si ústa jemným ubrouskem a pohodlně se rozvalil na židli. Brigita to považovala za absolutně nespolečenské chování, ale nedala na sobě nic znát.

Konverzace se ubírala neurčitým směrem a Lee se začínal nudit. Cítil, jak na něj padá únava, přesto se však všemi silami přemáhal k tomu, aby neusnul na stole. Pak mu ale na mysl přišel nápad, který dostal před večeří.

„Ehm…promiňte, Carle, byl byste proti, kdybych vzal vaši dceru na projížďku?“

„Ale, chlapče, vždyť už jsme skoro jedna rodina. Nemusíš se mě ptát na povolení.“

„Teď? V noci? Nemyslím si, že je to dobrý nápad.“ Brigita odmítavě zavrtěla hlavou. Nevěděla proč, ale byla si jistá, že její syn má nekalé úmysly.

„Kuš, ženo. Děti si chtějí v klidu popovídat, proč by se nemohly projet po našem panství? Jen běžte.“ Armand, který do sebe vpravil již značnou dávku alkoholu, by byl nyní svolný se vším. Lee proto neváhal a popadl Bernadette za drobnou ručku a táhl ji ven, než si to rozmyslí některý z otců.

Venku bylo příjemně. Parný červencový den odezněl a předal vládu vlahé noci. Lehká bríza, vanoucí od moře, vnesla do vzduchu příchuť mořské soli. Lee ve stáji vybral statného koně, který zaručeně unese dva jezdce a vyvedl ho ven.

„Pojedeme bez sedla?“ Bernadette se malinko vyděsila, když jí její snoubenec pomáhal na hřbet mohutného hnědáka.

„Proč ne? Je to pohodlnější a Horacio nás unese oba bez problémů,“ zašeptal jí Lee do ucha, když se vyhoupl za ní. Jeho rty se téměř dotýkaly jejího obličeje, až Bernadette musela zadržet dech. Pevně si ji k sobě přitáhl jednou rukou, zatímco druhou zkušeně držel otěže. Mlčky vedl hřebce přes panství, které mělo být brzy jeho.

„Je Anglie opravdu, tak studená a upjatá, jak se o ní říká?“ promluvil Lee po dlouhé chvíli mlčení.

„Anglie je krásná, když si na ni zvykneš. Ale Francie je rozhodně zajímavější,“ pravila tiše Bernadette. Snažila se mu pohlédnout do obličeje, ale nedokázala se za sebe tolik otočit. Vnímala jeho teplá stehna na svých a ruku pevně semknutou kolem svého pasu a tiše se modlila, aby to nebyl jen sen. „Rozhodně tam není tak krásná, hvězdnatá obloha,“ vydechla.

„Vážně? Musíte tam mít stejná souhvězdí, jako my. Podívej, tam je velký a malý vůz, vidíš? A to dvojité vé, to je Kasiopea, souhvězdí, které v létě vypadá takto a v zimě zase jako „M“. A Orion, Medvědice a mnoho dalších.“

„Vyznáš se,“ zasmála se uvolněně. Bernadette věděla, že tenhle muž ji bere jinak než ostatní. Nevěděla, čím si to zasloužila, ale bylo to tak.

„Poslyš, co bys ráda v životě dělala?“ Leeova otázka ji zaskočila. Jak to myslel?

„No, až se vezmeme, budeme mít děti, ne? Já je budu vychovávat a starat se o domácnost…“

„Chceš říct, že tvoje životní poslání vězí v plození dětí a péči o ně?“ Lee nesouhlasně nakrčil čelo.

„Ano, k tomu jsem byla vychována. Co bys chtěl dělat ty?“

„Cestovat!“ Lee měl najednou jasno. „Chtěl bych jet do Ameriky a Afriky, Austrálie, Asie. Procestovat celý svět, to by se mi líbilo. Ale moje srdce navždy zůstane tady, v Empire Crus. Ať budu kdekoliv.“ Poslední slova pronesl sotva slyšitelně. Bernadette neodpověděla. Topila se ve vlastních představách a myšlenkách.

Koník vesele vykračoval, aniž by ho jeho pán musel kdo ví jak pobízet. Jeho kroky zastavil až strmý sráz. Tudy vedla úzká cestička dolů k šumícímu moři. Lee navedl koně správným směrem, až se nakonec ocitli na pláži, kterou pokrýval jemný písek a omývalo moře. Mladý šlechtic pomohl své budoucí ženě z koně a podržel ji v náručí déle, než bylo nutné. Bernadette cítila, jak se celé její tělo chvěje a měla dojem, že omdlí, když ji políbil. Zaujala poněkud strnulý postoj a nevěděla, co má dělat.

„Aaaha,“ muž se od ní odtáhl a zkoumavě si ji prohlédl, „ještě jsi se s nikým nelíbala,“ dodal překvapeně.

„Ne.“ Bernadette zahanbeně zavrtěla hlavou.

„Kolik je ti?“

„Osmnáct,“ hlesla.

„Nikdy jsi nedostala od nikoho opravdový polibek?“ Lee si počkal, až dívka zavrtí hlavou.

„No, měl bych tě to naučit. Nechceš přeci před oltářem vypadat jako dřevo, že ne?“

Bernadette opět zavrtěla hlavou. Fascinovaně sledovala, jak ze sebe shodil zelené sáčko. Pověsil ho na větev jedné z pokřivených borovic, které rostly na pláži. Pak si ji k sobě lehce přitáhl a položil svá měkká ústa na ta její. Trpělivě vyčkal, dokud se neuvolnila, a pak je lehce pootevřel a přejel jí jazykem přes zavřené rty. Vyplašeně sebou škubla, ale

neuhnula. Ještě nepatrnou chvíli odolávala tlaku jeho jazyka, než ho váhavě vpustila dovnitř. Jemně, tak aby ji nevyděsil, propátral její sladkou pusu. Připadalo mu zvláštní, že ho to tolik bavilo. Vždycky dával přednost zkušeným ženám před pannami. Ale Bernadettina neohrabanost ho dráždila víc, než žhavost kdekteré jeho milenky. Opustil její ústa, aby se mohl lehce dotknout rty její hebké labutí šíje. Nenechavé ruce pátraly po tkaničkách, kterými se rozvazovaly šaty.

„Co? To nemůžeme." Bernadette ho od sebe prudce odstrčila a okamžitě se začala upravovat.

„Myslíš, že na nás bude Horacio žalovat?" Lee se s úsměvem podíval na koně, který při zvuku svého jména zastříhal ušima.

„Ještě nejsme svoji," zavrtěla Bernadette upjatě hlavou.

„Noooo," prohlásil Lee poněkud podrážděně, „jak myslíš. Když chceš, aby naše svatební noc byla katastrofa, prosím. Asi bychom se měli vrátit." Mladík popadl koně za uzdu, a až příliš nevybíravě mu škubl hlavou. Horacio si nespokojeně odfrkl a několik okamžiků kladl odpor. Pak Lee sebral svoje sako a pomalu se loudal pryč, zanechávaje svoji budoucí ženu ve značných rozpacích. Bernadette se cítila provinile. Večer probíhal přesně podle jejích představ, dokud ho nezkazila.

Vždyť se stejně budeme brzy brát. Co na tom? Nikdo se to nedozví, našeptával jí tichý hlásek v její hlavě.

„Lee, počkej!" vykřikla přidušeně. Muž se k ní otočil, ve tváři překvapení. V bledém měsíčním světle vypadal jako božský přízrak, který se Bernadette vkradl do snů. Ale dívka věděla, že je to skutečnost. Před chvílí ji přece držel ve svém náručí. Lee upustil uzdu. Věděl, že Horacio nikam neuteče a opět odložil svoje sako, tentokrát i košili. Všechno pečlivě pověsil na strom. Neměl zapotřebí, aby se ho někdo přiblble vyptával na to, proč má všechno oblečení od písku, nehledě na to, že matce a otci by bylo všechno okamžitě jasné. Přistoupil k Bernadette a lehce ji vzal za ruku. Dívka sotva dýchala. Dívala se na to perfektní, lehce opálené tělo, které bude ode

dneška až navěky patřit jen jí. Nesměle se dotkla pevného hrudníku a ukazováčkem pravé ruky lehce objížděla jemně vyrýsované svaly na jeho břiše.

„Nechci tě do ničeho nutit," zašeptal jí Lee do vlasů, když se k němu přitiskla. Byla o celou hlavu menší než on.

„Já vím. Ale proč čekat? Stejně budeme za necelý měsíc svoji, a pak už je to jedno." Bernadette k němu pozvedla svoje vodnaté oči, příliš pozdě na to, aby spatřila prohnaný úsměv, který Leeovi přelétl po tváři. Nyní se Lee usmíval tím svým odzbrojujícím úsměvem. Opět ji lehce políbil, tentokrát to bylo lepší, než napoprvé a Bernadette neprotestovala, když ji začal svlékat. Opatrně, tak aby je neušpinil, odložil její šaty na nejbližší strom, a pak si ji dlouze prohlédl.

„Pěkné," zamumlal si jen tak pro sebe, když dokončil obhlídku své kořisti. V dívce se cosi pohnulo a s planoucím pohledem ze sebe lehce odhodila poslední zbytky svého prádla. Absolutně svému milenci důvěřovala. Fascinovaně sledovala, jak ze sebe Lee sundal kalhoty. Musela zhluboka dýchat, aby neomdlela. Všechny její smysly na ní křičely, že se dívá na nejkrásnější stvoření na světě. Opatrně se posadili do měkkého písku a chvilku na sebe vzájemně hleděli. Pak se Bernadette lehce naklonila, aby dosáhla na jeho rty. To pro Leea znamenalo něco jako povolení. Náruživě si ji přitáhl k tělu. Tam, kde se jejich pokožka dotýkala, cítila Bernadette lehké, vzrušující mravenčení. Tiše oddechovala, když se ty neskutečně smyslné rty přesunuly z jejích úst na krk, pak na ňadra, na břicho, do klína…Překvapeně vykřikla, ale okamžitě zjistila, že to, co Lee dělá, rozhodně není nepříjemné. Rozrušeně mu projela kštici světlých vlasů dlouhými prsty a zabořila ostré nehty do zad, až Lee zasyčel bolestí. Vrátil se k ní, aby si ji prohlédl. Zdálo se, že byla připravená. Bernadette skoro nevnímala jeho tíhu. V jednu chvíli pocítila lehkou závrať a ostrou bolest tam dole. Ale její milenec byl zkušený, snažil se, aby ji nezranil. Bernadette se lehce zavrtěla sotva bolest odezněla a dala tak svému budoucímu muži najevo, že

může pokračovat. Vznášela se na vlnách dosud nepoznané rozkoše, škrábala Leea po zádech a vášnivě vzdychala. Bohužel pro ni, jak je známo, všechno příjemné končí příliš brzy. Tak i její první milování. Ležela v písku a nevěřícně oddechovala. Přemýšlela o tom, jak bude muset napsat kamarádce do Anglie, co zažila. Už se nemohla dočkat svatby. Všechny ženy v okolí jí ho budou závidět.

„Je pozdě. Měli bychom se vrátit.“ Lee se zvedl a oklepával ze sebe písek. Nevěděl proč, ale najednou si přišel sám sebou znechucený. Nechtěl se s touhle dívkou oženit, a přesto se s ní vyspal. Ostatní jeho milenky, alespoň věděly, že je nemiluje, ale tahle, ta doufala, že spolu prožijí hezký život. Když si ji nevezme, zboří tak veškeré její iluze a sny. Bernadette na něj byla příliš hodná a naivní. Lee se musel mračit, když si zapínal kalhoty. Začínal mít pocit, že ji bude nenávidět za to, že ho donutila takto přemýšlet.

„Děje se něco?“ Bernadette neušel Leeův podrážděný výraz. Měla strach, že něco pokazila.

„Kdepak. Všechno je fajn. Ukaž, pomůžu ti.“ Lee se raději postaral o šněrování Bernadettiných šatů, než aby se díval do jejího rozzářeného obličeje. Pomohl jí na hřbet koně a byl vděčný za to, že na ni nevidí. Pobídl Horacia k rychlejšímu kroku. Mlčky se navraceli domů. Bernadette zasněná a nadšená. Lee nevrlý a naštvaný sám na sebe. Prvně v životě opravdu litoval svého neuváženého činu.

Brigita Carpenterová hleděla za odcházející dvojicí se značnými obavami. Měla strach, kdy se rozletí dveře a dovnitř se přižene Bernadette s brekem, že se ji Lee pokusil znásilnit. Jak čas plynul a nic z jejích hrůzných představ se nestalo, začínala mít mnohem větší obavy. Pak uslyšela klapnutí dveří a veselý Bernadettin smích.

„Kde jste k čertu byli?!“ vyjela na ně okamžitě Brigita. Rychle si prohlédla Bernadette i Leea. Oba byli upravení a tvářili se úplně normálně. Přesto však Brigita nedokázala uvěřit tomu, že se tam venku nic nepřihodilo.